

ulikeftig at ville give nogen Indtægt, nemlig Jordobbløgen af Afgiften paa Verker, paa hofften den høftagtede Finantsminister havde grundet en Forhaabning om en aarlig Indtægtsforøgelse af 30,000 Rd. Det er fremdeles min Overbevisning, at Develomsætningen kunde have baaret og vilde have baaret denne Forhøielse, og at der ved Gaffhødselsen af hant Forflag vilde være fremkommet et vilkeligt Udbytte, hvortil jeg ligesaa bestemt vedbliver at tro, at det Del af Loven, der nu er bleven tilbage, kun vil berede Finantsministeren og den Rigsdag, der maatte vedtage den, en stor Række af Skuffelser. Det er ogsaa min Overbevisning, at nogle af de felle Anffuelser, som Altdels medvirke til Undersøttelsen af dette Lovforslag, ere komne frem i det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem her foran (Sylv. Sorgenfen); de Motiver, han udviklede, ere ganske vist af den Art, at Finantsministeren efter sin foregaaende Udtalelse i mange Sager unufligt kun tiltræde den. Det er, som sagt, min Overbevisning, at der vil blive Skuffelser paa alle Punkter. Jeg tror, at Finantsministeren skuffer sig noget, naar han mener i Lovet af 6 Uger at kunne tilendebringe Stemplingen af alle i Landet bærende eller inden Lovens Strafftræden indførte fremmede Obligationer; jeg tror, at man skuffer sig med Hensyn til den Afgift af 3,000 Rd., som Stemplingen antages at medføre, idet jeg anser det for sandsynligt, at den vil blive iffe lidet større; jeg tror, at man skuffer sig med Hensyn til den Veifed, hvormed den hele Foranstaltning kan gennemføres, og navnlig tror jeg, man skuffer sig med Hensyn til det Udbytte som Loven vil give. I den Henseende mente jo den ærede Ordfører, at naar Loven blev ført igjennem, saa kunde Udbyttet blive saaledes, at det „oversteg de driftigste Drømme“; om det iffe just var selve Ordene, saa var det i alt Fald Tanken i, hvad han yttrede. Den driftigste Drøm, jeg har set udtrykt i Tal, er de 20,000 Rd., som ere nævnte i Lovforslagets Motiver; dersom nu Afgiften nedsettes til det Halve eller en Tjeredel, saa ville alfsaa de driftigste Drømme ligeledes være at sænke til 10 eller 5,000 Rd. Det er nu min Tro,

at der vil være større Udfigt til at faae disse driftige Drømme realiserede naar Afgiften er lav, end naar den er stor, thi denne Afgift har den Støndommeligbed ved sig, at man meget vanskeligt kan trøe Folk til at erlægge den, hvortil man maaffe kunde loffe dem dertil. Jo mindre man loffer, og jo mere man afmægtig trøer, desto ringere tror jeg, at den Rølge, som vil flyde ind i Statskassen, vil blive. Men under alle Omstændigheder er det af en vis Vigtighed at faae at vide, hvad det finantfielle Udbytte af denne nye Skat bliver, og jeg har i Grunden kun begjært Ordet i Dag for i denne Retning at gjøre en Hensigtstilling til den høftterede Minister. Dersom Stemplingen af fremmede Obligationer skal foregaa ved Benyttelse af almindelige Stempelmærker, saa vil der iffe være nogetfomhelst Middelet til at erfare, hvor stor den Afgift bliver, som tilflyder Statskassen i Kraft af denne Lov, thi Stempelindtægten af fremmede Papirer vil da forsvinde i den almindelige Indtægt, som fremkommer ved Salget af Stempelmærker; men det kan iffe være i den høftagtede Finantsministers Interesse, det kan iffe være i Statskassens og heller iffe i Samfundets Interesse. Det er af Nytte at vide ndiagtlig, hvad en faadan Afgift indbringer, for derefter at kunne vurdere, om de Fordelle, den medfører, staar i et rimeligt Forhold til det Besvær og den Alenpe, som er en Følge af Loven. Jeg vil derfor meget henftille til den høftagtede Minister, som jo selv har saa megen Sands for det statistiske Materiales Indfamling og rette Benyttelse, om det iffe vilde være en vigtig Foranstaltning, at de Stempelmærker, som skulle benyttes til fremmede Obligationer, blive af en egen Art. Den dermed forbundte Bekostning kan iffe være meget stor, blandt andet af den Grund, at det neppe vil være vanskeligt blot ved Farvens Forandring at fremkalde den fornødne Forskjel. Nu er det vel sandt, at saaledes som Lovforslaget er affattet, staar der i § 1, at disse Dokumenter skulle forhynes med de i Loven om Brugten af Stempelpapir af 19de Februar 1861 for Dokumenter af 1ste Klasse foreskrevne Stempeler, men jeg opfatter iffe denne Bestemmelse saa bogftaveligt, at den skulde affjære Finants